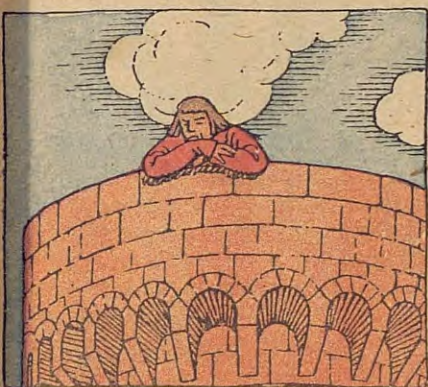

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

No hi ha enemic petit

per APA

Feia ja massa temps que el Senyor de Montblanc estava en pau i tranquil·litat, avorrint-se en el seu castell. Per distreure's un xic, solia pujar a la torre més alta, des d'on es veia més món.

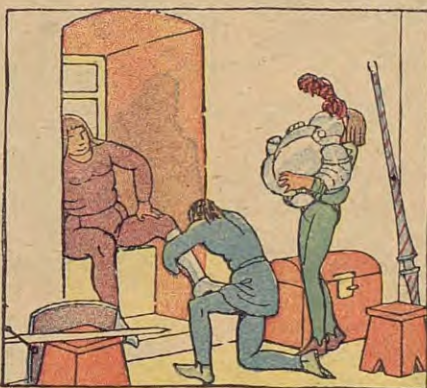
Ve't ací que tot badant així i tot mataant les hores a manca d'altra cosa millor, un dia veié al lluny un correu reial que galopant a tota brida s'acostava a la fortalesa de Montblanc.

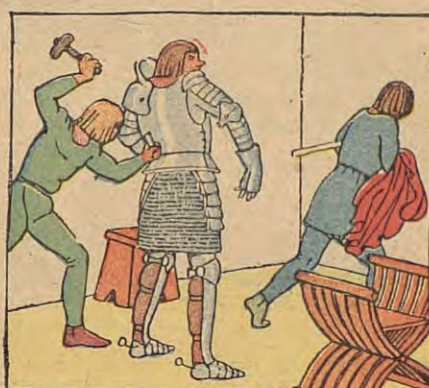
Amb la més agradable de les sorpreses del senyor de Montblanc, el missatger reial posà a les seves mans un avís urgent d'armament per anar amb sa Magestat a defensar-se contra els Matsronins.

Al noble senyor li mancà temps per comunicar la nova i el propi engrescament a la senyora de Montblanc i ordenar-li que li preparés tot seguit el vestit de rebre i fugir, ço que missenyora no es féu pas dir dues vegades. mobilitzà, per tant, tots els patges i criats...

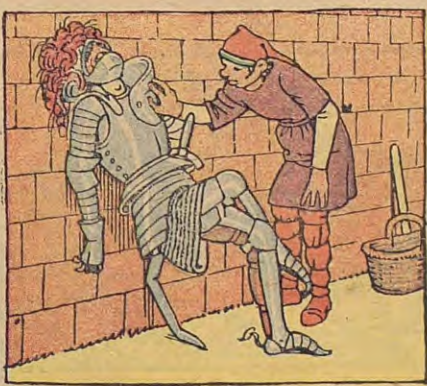
en cerca de la ferramenta de guerra. Després, tots s'afanyaren a revestir llur senyor del trajecte heroic ço que no era pas gaire fàcil, car l'armadura del senyor de Montblanc era de les millors i més complicades. Durant tres hores treballaren tots, àdhuc el manyà...

com uns condemnats, per manera que a entrada de fosc el senyor de tota aquella gent ja es trobava a punt de pujar a cavall, tancat i barrat dintre els reforçats calçotets i la samarreta de ferro forjat. Mes quan el senyor de Montblanc es disposava a retírir-se...

amb la seva gent al pati del castell, just on passar pel verger, senti la punyida traidora d'una puça que s'havia emboscada sota la camisa. Oh, desesperació! Com fer-ho, per combatre aquella mala bèstia que li devorava impunement i sense repòs la part més sensible de l'esquena?

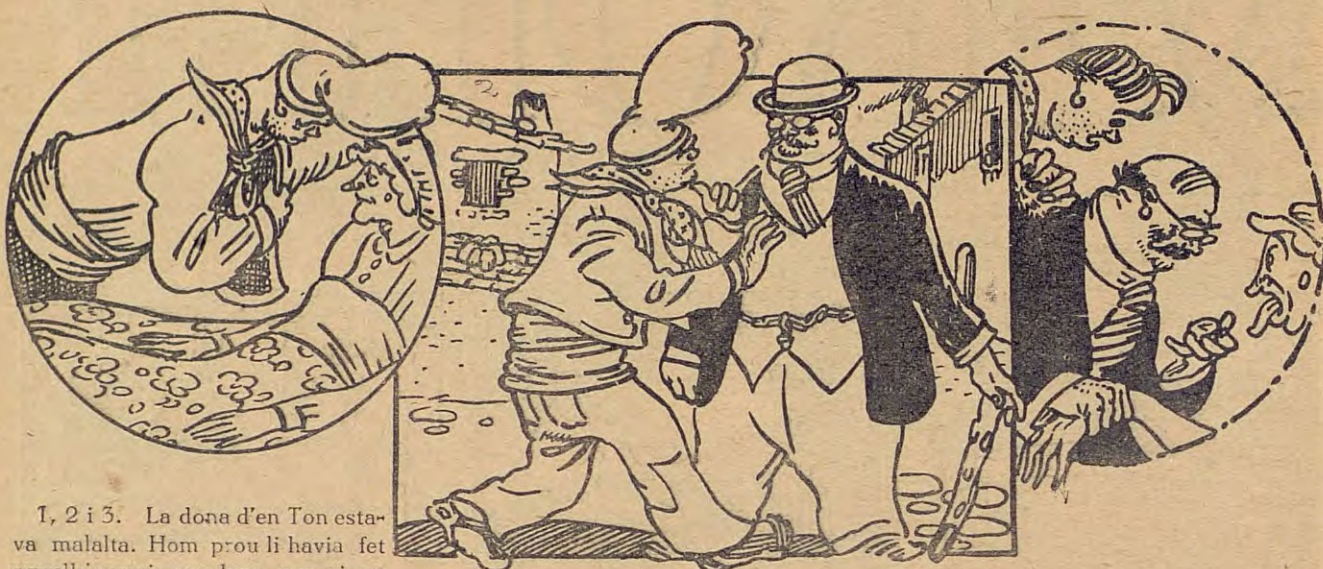
El senyor de Montblanc es donava a tots els dimonis, presa del més afros desfici. Es revolcava, bramulava, es colpejava... i la puça, com si res, vinga picar i atipar-se. L'hortola cuià a socórrer el seu senyor i, cercant, cercant arribà a trobar un lenitiu al terrible sofriment.

Ana a cercar el rasclet del verger i amb una tan poderosa urpa de ferro arribà a combatre amb tota felicitat la picor infernal del noble senyor de Montblanc, el qual mai havia tingut d'heure-se-les amb enemics tan aferrissadament cruels.

La recepta

per XIRINIUS

1, 2 i 3. La dona d'en Ton estava malalta. Hom prou li havia fet aquells remeis casolans que si no fan bé, tampoc fan mal, però com que la marfuga no passava, el pagès decidí anar a avisar el metge. Aquest, del·ligent com el qui més pugui ésser-ho, se'n anà a casa d'en Ton i inspeccionà la malalta i acte seguit fa la consabuda recepteta. — Mireu — digué el *galeno*. — D'això se'n fan deu papers i els doneu a la vostra dona desfets en un got d'aigua.

4, 5 i 7. Al cap d'uns quants dies el metge trobà casualment a en Ton i li preguntà: — I doncs, què tal? Com

està la malalta? — Si, miri — respongué tot amoïnat, el pagès. — Li vareig donar la medecina tal com vos té em va dir i la veritat, per ara no s'hi coneix pas

res. — Caram; si que em feu quedar parat!... Ja ho vareu fer bé? Talment com jo us vaig indicar?

7, 8 i 9. — Exactament. Miri: Agafo la recepta, la estripo amb molta cura en deu papers gairebé iguals, i els tiro en un got ple d'aigua. La dona, de moment, va remugar qui sap lo perquè li costaven molt d'empassar, però a la fi se'ls va pendre tots i... res. Miri, encara és l'hora que no hi ha trobat millora.

El metge va tardar trenta minuts a revenir de la seva estupefacció.

LA DESVENTURADA FI DE XAUXA

Dibuixos d'En CORNET

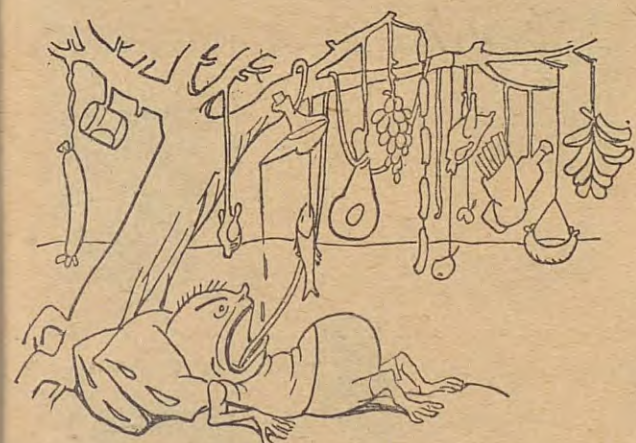
per En P. P. UBACH

Uii més qui menys tothom ha deplorat no haver nascut en els temps de Xauxa, empori del benestar, país que tenia per norma «menjar, beure i no fer res». Molt s'ha vantat la seva glòria i esplendor el record de la qual ha arribat fins a nosaltres al través de segles i segles, però ja hem de preguntar: Quin savi fins avui s'ha ocupat seriosament de l'estudi de la seva història? Què sabem fixament dels costums i caràcter dels seus habitants? I com és que desaparegués un poble tan sense parió?, perquè no hi ha dubte que tingué una fi, malgrat que no hagi estat esbrinada. Amb seguretat que molts s'hauran fet amb angoixa totes aquestes preguntes, però ara nosaltres venim a dir, a ells i a tothom: — No patiu més, aquest buid en la toia de la cultura general nosaltres venim a omplir-lo. Passarem per alt la relació dels papers i paperots que hem tingut de regirar per portar a terme aquesta obra transcendent i exposarem solament els resultats que han sobrepassat la nostra vanitat d'homes que tiren per immortals. Heu's ací el fruit de nostra laboriositat:

«La psicologia dels xauxins sembla poc complicada. Aquella dita «Tranquil·litat i bons aliments» resumeix totes les inquietuds espirituals de la nació.

»Les ciències i les arts foren del tot desconegudes, limitant-se tota llur activitat a jeure amb la boca ben oberta sota dels arbres pròdigs, cosa que motivà l'atrofiament del cos dels sortosos indígenes de Xauxa. En els darrer temps, segons explica una mica foscament un vell pergamí atroïnat, les cames i braços dels xauxins s'havien talment reduït de proporcions que eren ja unes pellerengues mancades de

força i d'habilitat, el ventrell se'ls havia desenrotllat enormement, la boca semblava un calaix i la major part del orgues havien desaparegut com les orelles, que les tenien closes.

»El país era pla com una coca de llardons a fi d'evitar tota fadiga, i com a vegetació hi havia uns arbres que cada un era un «colmado». Cada branquilló produïa una menja diferent, i l'estadant que jeia sota anava desplaçant-se per tal d'aconseguir un menú ben assortit i disposat: Els entreteniments eren el plat més entretingut, car s'havien de fer molts moviments i molt continuats perquè les diferents menjes de que es podia compondre, anessin a parar al forat de la boca; ara olivetes farcides, ara rodanxes de llonganissa i sardines sense espinas escabetsades i després raves. A tot això seguien els macarrons (no s'anomenaven «a l'italiana» perquè Itàlia no era encara inventada): Un magnífic i interminable macarró s'anava desprenent de la brancada desapa-

reixent cap a dintre del ventre del comensal. Venia després la llagosta: Tallets ben banyats de maionesa anaven caient fins que el xauxí en tenia prou. El pollastre rostit era tendre que se'n menjaven ossos i tot. Per postres, gelat de crema, acabant amb un moka excel·lent.

»Haurien passat els anys i els segles esmorçant, dinant, berenant, sopant i ressonant, de no haver sobrevingut un sotrac en aquesta tan ben disposada maquinària, que hom hauria dit infal·lible.

»En els arbres-rebost es posà a créixer una fruita desco-

neguda que anà fent-se grossa, grossa: Era el fet transcendent de l'aparició del meló sobre la terra. Els golafres xauxins l'anaven veient inflar-se i es llepaven els b'gotis presentint-ne la inèdita dolçor. L'imaginaven quan en el punt just de maduresa aniria caient a tallades que lliscarien per llurs paladars insaciabls.

»S'enganyaven de mig a mig: En un moment donat començà la pluja de melons, però tan sencers i feixucs que féu sortir de pollaguera els pacífics digeridors, els quals, en actitud airada, anaren a increpar a qui estava designat com a capitost del país, el qual jeia sota l'arbre més fornit i ben proveït.

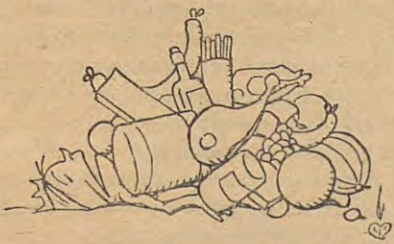
»Quina cosa grotesca la revolta d'aquella gent deformada, per a la qual la més petita contrarietat esdevenia un turment! Les febles cametes ranquejant sota el voluminós abdomen coronat per una bola amb un forat engolidor que s'obria desmesuradament fent sortir bufes de ràbia.

»El ventripotent primer xauxí no trobà manera de fer-los comprendre que el que passava no era pas de la seva incumbència i les masses enardides, armant-se de tota mena de «projectils», lapidaren el capitost que morí sota un munt de pernills, pots de mermelada, barres de turró i formatges de bola.

»Així fou com els xauxins es guanyaren l'ésser esborrats del mapa, i de llur crim avui encara en toquem les conseqüències, car és d'aleshores ençà que els comestibles «fan mal».

I ara callem deixant a la consciència de les societats científiques, literàries i artístiques, els nomenaments «in honoris causa» que ens vulguin assignar.

P. P. UBACH

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUIXOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

— Veritat que ho endavino que sofriu, i que no és d'avui que esteu sofrint? — insistí el preceptor.

La princesa, després de vacil·lar uns moments, va entre-
gar-se dient:

— Sí, sí que sofreixo; però és un sofrir d'un mal que no té nom, ni sabria tampoc explicar-lo. És una follia... Un somni potser... Què sé jo el què és pobre de de mí...

— Veiam, veiam si jo us hi ajudo... — digué el preceptor.
— A veure: Quin mirar us ha ferit el cor, bella princeseta enamorada?

Bellamor es va esverar tota d'aqueta última paraula. — Enamorada? — digué. — Se sofreix aixís quan s'està enamorada? I vós com ho sabeu?

— Com ho sé? Els vostres ulls parlejant m'ho han contat, i els vostres llavis només que sospirant m'ho han dit.

— Tant s'endavina això? — li digué la princesa. — I què em dirà, doncs, el meu pare, quan vegi que m'he enamorat sense el seu permís?

— Jo no sé si el nostre senyor rei us ho coneixerà — respongué el preceptor calmant-la — però ni que així fos, quin mal hi hauria? És que el qui ha sigut tant venturós de fer-se oir dins de la vostra ànima, no fóra tal volta mereixedor del vostre amor?

— Oh, això sí! — s'apressà a contestar la princeseta. — Si el coneguessiu!

— No el conec, doncs? — féu el preceptor. — No és de la nostra mateixa Cort?

— Ni del país tampoc; ni sé tan sols d'on és, ni si el tornaré mai més a veure'l; tant com l'anyoro, si ho sabieu! — contestà la princesa tota desmaiada.

El preceptor va comprendre que havia anat massa endavant en permetre aqueixes confidències de la seva deixeble, i li va dir, tot canviant de to.

— Mireu, altesa; no està gens bé que les donzelles, per princeses que siguin, parlin d'aquestes coses de l'amor amb tanta vehemència. — Però oblidant altra volta tot seguit el seu paper, va afegir: — Però digueu, digueu: Com degué ésser, doncs, que el coneguessiu, no essent de la Cort?

— Des d'aquí mateix; del mirador estant — va dir la princesa amb tota ingenuïtat. — Avui fa vint dies.

— I vint dies justos fa que no sabeu la lliçó — va afegir el preceptor. — I no l'heu vist més?

— No, no l'he vist ja més; però el cor em diu que avui... — De sobte es va interrompre, i parant l'orella digué: — No heu sentit? No és el trot d'un cavall ço que se sent al lluny?

— No us feu il·lusions, altesa; és el vostre cor que bat. Pobreta infant!

I llençant-se de sobte a totes ses il·lusions. Bellamor va respondre:

— Era també al matí, en aquesta hora si fa no fa. Jo era al mirador com quan vós heu entrat, recolzada a la barana, com tant sovint m'hi poso; quan, tot d'una, sento un trepig de cavall com el que ara pensava sentir; giro l'esguard, i, quina torbació la meua! El que venia cavalcant damunt d'un cavall blanc era un príncep, tot de blanc vestit; blancs els plomalls, blanc tot ell de cap a peus, menys els seus cabells que eren com d'or trenat, i els seus ulls que eren blaus com un cel de primavera... Oh, si l'haguessiu vist!

— Princesa! — exclamà el preceptor interrompent-la, esverat del camí que la cosa prenia.

— Què pensareu de mí? Per què no em renyeu, senyor preceptor, vós que dieu que sóu tan rigorós?

— Es ben cert — va respondre aquest. — No cal parlar amb tant d'arborament d'aquestes coses, altesa! Jo, com a preceptor, no puc... — Però ben aviat pogué més en ell l'afecte de la seva deixeble que totes les altres consideracions, i afegí: — Però digueu, digueu: ell us parlà?

— No; no em parlà pas; però em mirà, i això val tant — féu Bellamor. — Amb la remor que vaig fer volent fugir, ell alçà els ulls, i és d'aleshores que no sé el què em passa. Digueu, vós que tanta sàpiència teniu; pot ésser que d'un mirar sense dir paraula, en pugui devenir tan gros trasbals a dins de l'ànima?

— Això fa de mal contestar, altesa. Però digueu: Es ben del cert que no l'heu vist ja més?

— No, no l'he vist més — féu amb tristesa fonda, la princesa. — Cada dia, a l'hora mateixa que va passar aquell dia, vinc al mirador amb la mateixa esperança; i és cada dia que m'entorno amb la mateixa decepció, perquè ell ja no ha passat més.

— Així és el món, princesa, amb les més belles il·lusions — digué sentenciosament el preceptor. — Ens encenen el cor, ens arboren, i després, passen per no tornar mai més...

— Però no sentiut? — interrompé la princesa corrent cap al mirador.

— Es també el vostre cor — afegí el preceptor.

— Oh, no pas ara! Oh, sí! Veniu, veieu-lo! Es ell, el príncep blanc! — digué la princesa, tan remoguda que no semblava la mateixa.

El preceptor no sabia què cosa fer; per un cantó la serietat i dignitat del seu càrrec no li permetien arribar fins a aquelles complicitats; per altre, l'estimació que portava a la princesa, l'estimulava a ésser el seu confident i còmplice fins el darrer moment; i triomfant un cop més aquest últim sentiment, va estirar el coll per sobre la barana del mirador, i va dir en veient l'aire gentil del príncep blanc: Bella figura, certament.

— Veritat que sí? — féu la princesa. — Ai, no em deixeu!...

— No us deixo pas, altesa; però és que jo haig de fer com si no veiéssis ni sentís res, princesa. Vós no us recordeu que jo sóc el vostre preceptor...

Bellamor ja no se l'escoltava; recolzada a la barana del mirador, veia arribar el príncep, donant totes les llargues soltes al cavall, quan, tot d'una, féu un xiscle i es portà les

mans als cabells, dient: — La pinteta d'or! M'ha caigut la pinteta d'or!

— La pinteta d'or? — digué el vell, confudit. — Ço és que el bon Déu ho vol — va respondre per a sí mateix.

El brau genet que l'havia vista caure, galant baixà del cavall i la recullí. Va ferar el cavall en un arbre, saltà el mur del jardí i s'encaminà cap el palau. La princesa, tota tremolosa, no sabia què cosa fer, fins que a l'últim, sentint ja els passos del jovicel a la avantcambrà, no va trobar altre recurs per amagar la seva torbació, que amagar-se darrera el preceptor. En aquells moments entrava el príncep, el qual, cercant amb la mirada on podia trobar-se la princesa, topà amb la figura severa del preceptor, a qui va dir:

— Perdoneu, senyor; passava pel camí quan he vist caure als peus del meu cavall aquesta pinteta d'or que estic segur pertany a una gentil i formosa damisella que abellia el mirador amb la seva presència.

— Sí, altesa — respongué el preceptor. — De segur que és la pinteta de la nostra princesa Bellamor.

— Cap altre nom podia escaure-li millor — reprengué el

príncep. — Mes, perdoneu-me: si em permetessiu portar-la jo mateix a la princesa, que, de segur, deu estar anguniosa creient haver perdut aquesta joia...

— Oh, això no pot pas ésser, altesa; mes, què hi fa; jo sóc el seu preceptor i podeu confiar-me aquest encàrrec...

Bellamor, qual situació no podia ésser més compromesa, car ridícula inclòs podia esdevenir; en sentir-se negar pel seu preceptor va donar-li una forta estirada a la roba i li digué en veu baixa: — Per què li heu dit que no?

Això féu tornar el preceptor enrera de la seva paraula, el qual, per esmenar l'erro que havia comès, va dir:

— Però, ara que hi penso: Vós mateix, si us plau, podeu fer-li a les seves mans la pinteta trobada.

Mes, en interrogar-lo el príncep amb la mirada, Bellamor, penedida de ço que havia dit al preceptor, li va ordenar que no la descobrís pas que era amagada darrera seu. El preceptor, no sabent què fer amb tantés ordres i contraordres, i veient que cada cop anava essent l'escena més insostenible, va decidir no fer cap cas dels dubtes i les indicacions de la princesa i va deixar-la en descobert, trobant-se els dos cara a cara.

En veure's, una sola paraula va eixir de llurs boques, davant la bellesa i gràcia de l'una, i la gentilesa baronívola de l'altre.

— Princesa! — digué el príncep.

— Príncep! — respongué Bellamor.

Aquesta restà tan torbada que es recullí tota en ella mateixa acotant el cap, mentre el príncep la contemplava amb gran delícia. El preceptor, trobant-se de massa en aquella escena, i no gosant per això a retirar-se, va anar fins el mirador i obrí un llibre en el qual posà els seus ulls pera a fer més desapercebuda la seva presència.

Tal com un príncep de rondalla, el príncep blanc, després d'una llarga estona, passada contemplant la formosa de Bellamor, va trencar el seu silenci i parlà aixís, en cadenciosos versos:

— Bellesa gentil, formosa princesa;
perdoneu, us prec, la meua ardidesa.
Passava rabent el llarg del camí
i he vist, per ventura, que queia d'ací
aquesta pinteta, monjoia preciosa,
d'eixa cabellera on l'or bell se posa.
Em direu si és vostra la pinteta d'or?

Bellamor, com contagiada de la poesia del seu galan, que tan harmoniosa sonava en ses orelles, respongué:

— Si així us plau, senyor.

Vora la barana, distreta m'estava
mirant... (què diré...) No sé què mirava,
quan sento tot d'una que la pinta cau...
Deixa de la mare, qui reposa en pau.
Quin dol, m'alaurada, si l'hagués perduda!
Valga que passaveu i l'heu vist caiguda...

I heu's aquí que el diàleg fou allargat en aqueixos versos durant bona estona prenent-se i reprenent-se la paraula. Aixís respongué el príncep a la relació feta per Bellamor, i així també seguí la princesa responnent:

— Beneïda pinta que has tingut l'encert
de caure a la petja del meu blanc corser.
Jo bé et regracio, pinta fatillera,
d'haver-te despresada de la cabellera;
i de la manera de guspíejar
que t'ha fet vistenta com un estel clar
i t'ha dut a raure a la meua mà.
Preneu-la en la vostra, princesa formosa,
i sigui el gran premi per al que li posa,
que en sè al pentinar-vos cada bell matí,
en posau's la pinta pensessiu en mí.

Ho fareu així?

(Continuarà)

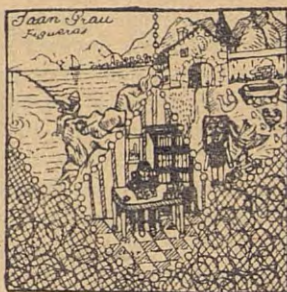
Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 524 — FRANCESC RIGAU

Futbol futbol futbol
molt m'agrada, molt m'agrada
futbol fu bol futbol
molt m'agrada si faig gol!

N.º 525 — JOAN GRAU

Tant el dibuix com la pesca
tot ho trobo molt distret
però lo que a mi m'engresca
és llegir el VIROLET.

N.º 526 — XAVIER SURINYAC

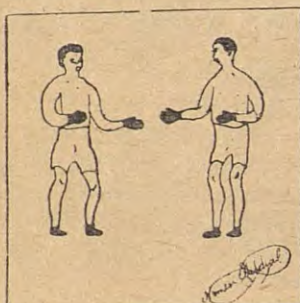
Jo sóc un gran nedador
i el banyar-me molt m'agrada
i per ço quant fa calor
sempre m'estic a la platja.

N.º 527 — JOSEP M.º PASCU I

A mi m'agraden les peres
els pressecs i els albe cocs
sobre tot si puc pescar-los
i no em veu l'amo de l'hort.

N.º 528 — NEMESSI PASCUAL

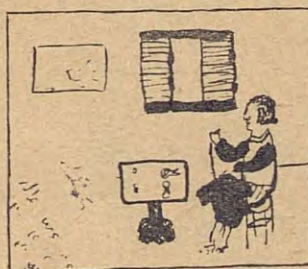
A mi m'agrada boxejà
i vaig a passar l'estona
al Teatre Català
de Villarrodonà.

N.º a29 — MARINA FERRATER

Lo que més prefereixo
es anar a passeig
puig em recreio la vista
amb lo que pel carrer veig.

N.º 530 — ANGELINA FERRATER

Lo que prefereixo fer
és l'ofici de cosir
perquè així si ets manyosa
tu mateixa et pots vestir.

N.º 531 — M.º DOLORS RIBO

De tot el sant dia
els moments més bons
sabeu com el passo?
Doncs cantant cansons.

N.º 532 — EDUARD RIBOT

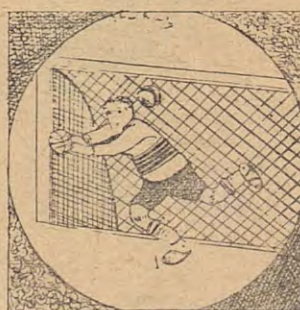
Jo estimo amb deliri
tot lo català
per ço la sardana
m'agrada ballar.

N.º 533 — MANUEL PASCUAL

Caçar perdus i conills
a mi sempre m'ha agradat
però m'agraden molt més
quan els caço dintre el plat.

N.º 534 — JOAN TORRENTS

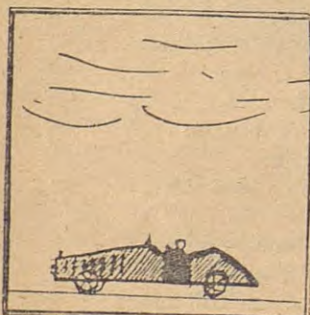
El jugar molt m'agrada
principalment al futbol
i fins alguna vegada
faig de porter jo tot sol

N.º 535 — A. VALLMITJANA

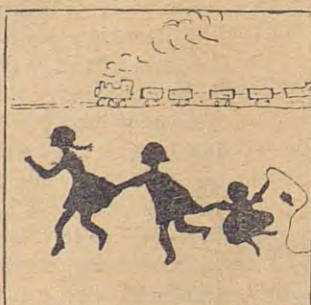
Jo voldria ser pintor
l'ofici que més m'agrada
i fer una exposició
i obtenir anomenada.

N.º 536 — PRQUITA RIBERA

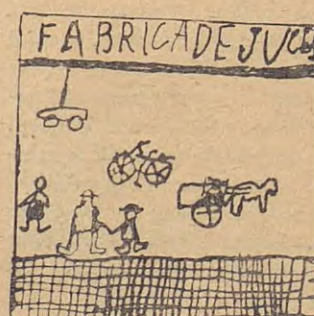
Un auto tenir voldria
per no haver d'anar a peu
i poder anar a tot arreu
sens necessitar el tramvia.

N.º 537 — M.º ROSER RIBOT

Vos dic francament
que'l que més m'agrada
és jugar al tren
amb força maluada.

N.º 538 — ESTEVE BACHS

A mi em plau passejar
pels carrers de Barcelona
badar pels aparadors
i comprar alguna cosa.

N.º 539 — JOAN M.º RIBOT

A mi em plau
passar l'estona
tot fent petons
a ma mariona.

UN RETALLET DE CADA COSA

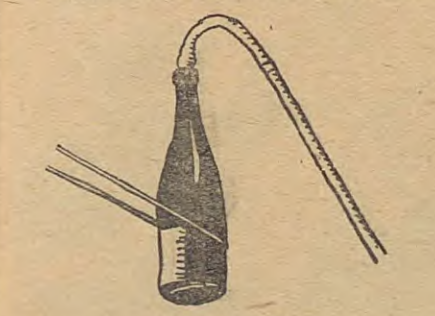
L'INVENTOR DE LA MAQUINA DE COSIR

En 1830, el francès Barthelemy Thimmonier, tallador d'hàbits a Saint-Etienne, construí la primera màquina que feia una imitació del punt de cadenetà.

S'instal·là a París, en un taller en el carrer de Sévies, amb vuitanta màquines de la seva invenció. Ben aviat els obrers saates parisencs, veient que aquesta nova màquina amenaçava greument la mà d'obra, es manifestaren violentament contra el seu inventor i un dia li feren a miques tot el material.

Barthelemy Thimmonier morí pobre. Més tard, la seva invenció ha sigut perfeccionada per Elies Howe, Wilson, Singer etc.

L'AMPOLLA EQUILIBRISTA

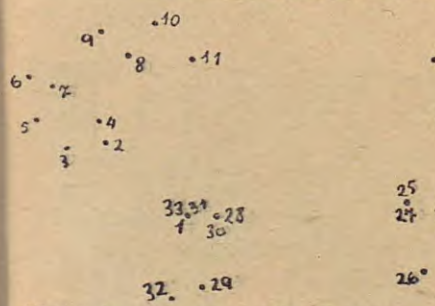

El mànec d'un bastó, és aplicat dins del coll d'una ampolla que es penja a una beta o una cinta i s'obté l'equilibri que indica la figura.

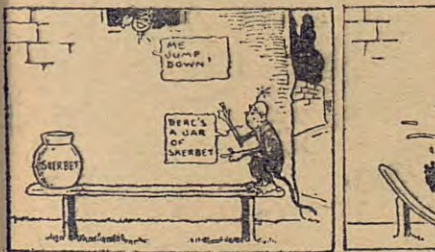
Dos estudiants arriben a les tantes de la nit a la pensió i en porten més al cap que als peus. Com que s'han descuidat la clau, es veuen precisats a usar el timbre perquè els obrin. L'un diu a l'altre:

— Sona lo més dolçament possible veïam si el porter ens obre sense despertar-se.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

— Baixa ací baix; veuràs que estarem de bel...

JEROGLIFIC

EL JOC DE LA PASTORA I EL LLOP

Tots els que juguen es posen en línia a un dels costats del saló o del prat, mentre la nena que fa de pastora es posa a l'altre costat. El que fa de llop, es posa al mig o bé s'amaga darrera una cadira o d'un arbre. Aleshores la pastora es posa a cridar:

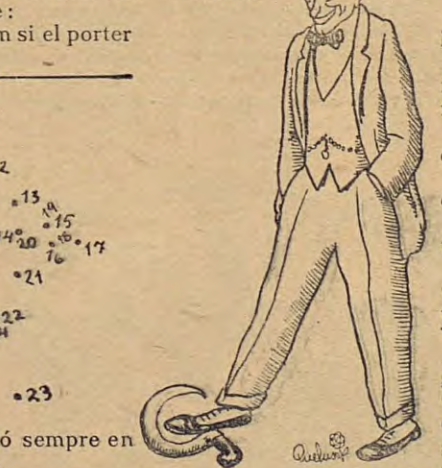
— Ovelletes, ovelletes entreu a caseta:
I una de les ovelles respon:
— Tinc por del llop!
I la pastora diu:
— El llop és a la ciutat:
d'aquí set anys haurà tornat.
Ovelletes, veniu, veniu!

Aleshores totes les ovelles hi van i s'esforcen a anar ben lleugeres per no ésser agafades pel llop, que fa tots els possibles per endur-se-les. El joc continua fins que tots els que juguen són amb la pastora o tots han sigut agafats pel llop.

Un pobre assegut a la vorera amb un gran rètol que diu: «Sord i mud». Una senyora caritativa l'interroga:

— Caram! Com és que ahir solament ereu orb?
— Ai, senyora! Una desgracia arribat tan depressa!...

FRASE FETA

QUI SON ELS HOMES MES ALTS DEL MON?

Els habitants de la Patagònia baten el record d'altura, mideixen un promig de 178 m. per individu.

Després els segueixen els Zulús, els Uruguais, els Indis i els Polenessians.

Després venen els Escocessos, els Anglesos, els Suecs i els Noruecs, amb un promig de 170 m. Seguint per ordre, venen els Danesos i els Belgues.

Els Francesos, Italians, etc. així com tots els de raça llatina seguint per aquest ordre, ens trobem molt aprop de la cua.

QUADRAT MAGIC

Aquest quadrat està dividit en 16 petits quadrats numerats. Té la particularitat que, sumant els números corresponents a cada costat i els corresponents a les diagonals, sempre s'obté el núm. 34

1	14	15	4
12	7	6	9
8	11	10	5
13	2	3	16

L'historieta que us anem a contar, té per protagonistes, a dos homes d'afers, un dels quals, havent de marxar de viatge, acaba de confiar a l'altre deu mil francs, que'ls entrega davant dels seus dependents

— Tu me'ls guardars fins al meu retorn li diu, dintre de dos mesos...

— Està molt bé.

Al cap de dos mesos, el viatger vol que li tornin els deu mil francs.

— Quins deu mil francs? li demana el seu amic.

— Aquells que et vaig confiar a l'anar-men.

Segurament, estàs en un error, jo no tinc cap record d'això que'm dius...

— Caram! Si els teus dependents ho van presenciar!

— Està bé, fem-los venir si vols...

Criden els dependents. El burgès, els interroga:

— Veïam, recordeu que aquest senyor, fa dos mesos, m'hagi entregat deu mil francs, davant vostre?

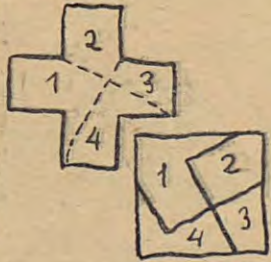
Tots respongueren negatvament. Algun digué que no se'n recordava.

— Està bé, digué el burgès, ja us en podeu entornar...

I girant-se vers el seu amic que estava tot abatut li diu:

— Té, ací tens els deu mil francs. He volgut saber si podia comptar amb el meu personal.

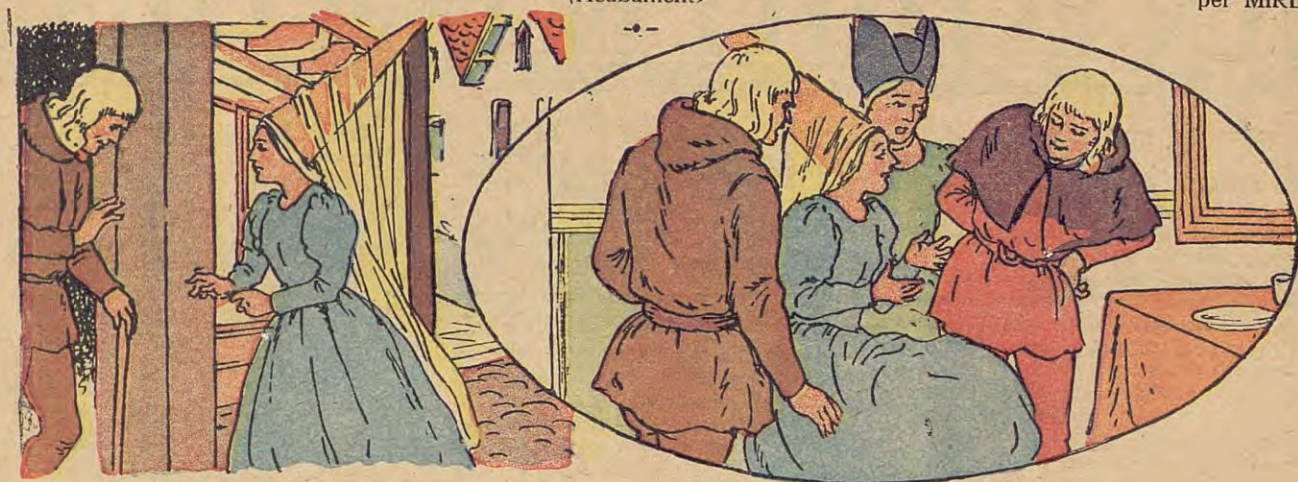
Solucions al número passat: Jeroglific: Mentre reposes, fes altres coses. Conversió d'una creu en un quadrat: La creu es retalla per on indica la primera figura i els troços, s'uneixen tal com es veu en la segona figura.

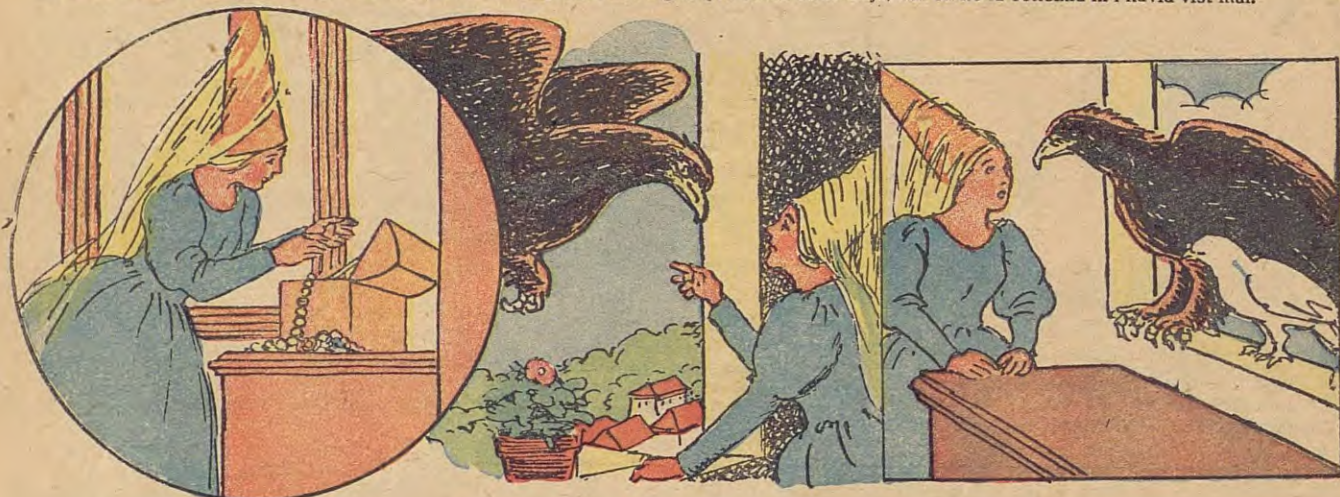
EN MIQUELÓ I LA CATARINA. - IV

(Acabament)

per MIRET

1 i 2. La Catarina no se'n sabia avenir! — On deu ésser en Miqueló? — es deia. I preguntant, preguntant, anà a parar a casa del jovecell i va contar als seus pares tot el succeït i com ella era la promesa de llur fill. I els vellets, en veure-la tan formosa i tan eixerida i tan senzilla, en quedaren molt agradats. En canvi el minyó no en féu cap cas i fins digué que devia ésser boja, car ell no la coneixia ni l'havia vist mai.

3, 4 i 5. Coneixent el tarannà del geni, la Catarina comprengué tot seguit que el pobre Miqueló estava sots el seu malefici. Se'n anà corrent a l'hostal i remenant el bagatge que havia dut, trobà a sota de tot, el pel del lleó, la pota de la formiga i la ploma de l'àliga. — Velga'm l'àliga — exclamà. I seguidament comparegué. — M'hauries d'ajudar a desencisar en Miqueló. — Com ho faré? — Porta'm l'ocell verd que té més poder que el nan. — No sé si podré... — Digues-li que el demano jo. — I a la poca estona, l'àliga tornava acompanyant l'ocell verd, que sempre s'havia mostrat molt servicial amb la Catarina. — Què vols de mi? — li digué. — Que tornis a memòria a en Miquel. — No tinc pas prou poder per treure el càstig del geni. Sols puc canviar la víctima. — Així rai; ja està — cridà alegrement la noia. — Fes que el desmemoriat sigui el nan. — Això si que puc fer-ho.

6, 7 i 8. I vet-aquí que el geni no va pensar mai més en els jovecells i, per tant, els va deixar en pau i tranquil·litat per a sempre més. La Catarina corregué a casa en Miqueló per veure els efectes del desencantament de l'ocell verd i... quanta fou la seva alegria en constatar la que tingué el seu promès en reconèixer-la! I no cal dir que, com en tota rondalla que s'estimi, els protagonistes es varen casar i foren molt feliços i visqueren molts anys i... on els lleminers hi fiquen els dits.